Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Старостах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Закрите угорского сойму. — Угорска праса про бучу в парляментї. — Упадок кабінету Сонніна. — З побуту короля Петра в Петербурзї.

Вї второк дня 22 с. м. — як ми вже коротко доносили — відбуло ся в Будапештї торжественне закрите угорского сойму. О год. 11, перед полуднем зібрали ся члени обох палат угорского сойму і двірскі достойники та міністри в церемоніяльній сали двірскій. Посли під проводом президента Ґоля, а вельможі під проводом віцепрезидента Кеменія. О год. 12-ій явив ся архикнязь Йосиф в заступстві Монарха і занявши місце на престолї, відчитав таку престольну бесїду:

„Поважані панове вельможі і посли! По майже чотиролїтній дїяльности конституцийна чинність сойму, а тим самим співдїлане конституцийних чинників спинила ся. В сім шкідним для краю положеню уважаємо своїм конституцийним обовязком уможливити, щоби Сойм наш міг як найскорше витревалою і розумною працею приступити до полагодженя великих задач в будучности. Задля того постановили ми на основі єствуючих законів на предложене нашого правительства угорский Сойм розвязати перед часом. Робимо то в надії, що в будучности порозуміне між королем а народом і обопільне довіре обезпечить краєви незаколочений хід житя конституцийного і розвиток добробиту. Прошу приняти подяку за Вашу ревну дбалість і хосенну дїяльність підчас великої части сесиї сойму. Тим самим оголошуємо, що сойм розвязаний і замкнений".

Угорскі дневники осуджують бучу виконану независимцями в соймі. „Pester Lloyd" заявляє, що ті події будуть вічною плямою в історії угорского сойму. „Magyar Orszag" (орган Кошута) жалує справдї, що дійство до таких подій прийшло, однак заразом висловлює зачудоване, що то вже раньше не стало ся, бо то було виявою прилюдної пристрасти.

Дневники поміщують відозву з зазивом до участи в зборах з протестом против бучі в соймі. В відозві сказано: Полїтичні десперанти, що утратили мандати, викликали соромну бучу, яка вкрила честь Угорщини соромом. Горожани обовязані відповісти на сей замах достойним способом.

Два рази був уже Сонніно при державнїй кермі Італії і два рази уступив по 100 днях. Ще в груднї, то єсть зараз по обнятю правлїня Сонніном, предсказували его кабінетови не довге житє, бо він не мав властиво більшости в палатї послів і діставав єї від голосованя до голосованя з ласки Джолїтіого, котрого партия творить майже дві третини палати. Сонніно обняв керму правлїня в тій надії, що виробить собі більшість. Але надія завела, а постійна зависимість від ласки Джолїтіого була для него вже надто упокоряюча — і він уступив. В понедїлок перед голосованєм в справі предложеня про відновлене договору з Navigazione Generale, в котрій Сонніно не сподівав ся мати більшости палати за собою, попросив о голос і заявив, що правительство вже вручило королеви свою димісию. Король застеріг собі час до рішеня. Супротив того кабінет тілько провізорично буде полагоджувати біжучі справи. Тимчасом премієр просить палату відложити свої засїданя.

Счинив ся гамір. П. Барцїляї попросив о слово. Президент відмовив. Але посол сам зачав промовляти. Серед крику чути було тілько, що закинув поведеню Сонніна некоректність і протиконституцийність. Президент не дав єму довше говорити. Лївиця накинула ся

---

24)

ПІРАТ.

З англійского — капітана Марриата.

(Дальше).

XII.

Поручник королївскої маринарки.

Послїдний раз згадували ми про Едварда Темпльмора в однім з попередних роздїлів нашого оповіданя, що він став поручником на адміральскім кораблї західно-індийского відділу анґлїйскої фльоти і комендантом службового корабля адміральского. Той службовий корабель називав ся „Антрпрайс" і був збудований разом з другим шунером в Бельтиморе. Оба визначали ся рівною красотою, придатностию до воєнних цїлий і тривкостию, але дивним способом служили тепер зовсім иншим цїлям, бо хоч їх первістним призначенєм була торговля невільників, то в часї нашого оповіданя один з них носив на собі анґлїйску флаґу і плавав під назвою „Антрпрайс" яко службовий корабель воєнної королївскої фльоти, другий же вивісив на собі чорну хоругов і став відтак пострахом моря під назвою „Местника".

Шунер „Антрпрайс" був майже зовсїм так само уоружений як его колишний товариш, а тепер розбишацкий корабель, який ми вже перше описали; він мав на середнім покладї так само велику мосяжну армату, а по боках кілька менших пушок. Але що до числа залоги була нерівність між обома; бо на „Антрпрайсї" було всего лиш шїстдесять пять моряків, що належали до великого адміральского корабля. Єго уживано, як звичайно тоді всї стоячі під безпосередними приказами адмірала службові кораблї до ріжних цїлий: то мав він супроводити инший корабель везучий мунїцию або сьвіжі запаси поживи, то до властивої воєнної служби, то вкінци на приказ адмірала і до инших важних річий, як пр. до переведеня якого нїжного листу до хорошої дами, в котрім адмірал запевнював єї, що готовий на єї услуги так само, як на его услуги готовий все его службовий корабель. Але як би там не було, не треба забувати, що в тих часах той службовий корабель мав таку саму задачу, як всї прочі воєнні кораблї Є. Величества короля Анґлїї, а іменно: скоро лиш дестрітив ворога, бити его, палити і нищити, позаяк він однако перевозив з правила депеші, яких правдивого значіня не міг очивидно знати, то не вільно єму було під тяжким услівєм ухилити ся від приказу.

Однако Едвард Темпльмор все-таки звертав деколи з своєї дороги і саме недавно взяв по завзятій борбі один дуже неприятельский корабель, за що зовсім певно надіяв ся авансу, але адмірал уважав его ще надто молодим і тому надав найблизше опорожнене місце не єму, лише свому власному сестріницеви, котрий — о чім імовірно мусів адмірал зовсім забути — був ще о много молодший.

Едвард розсьміяв ся, коли почув про те в Порт Рояль. Адмірал гадав, що розчарований молодець при найблизшім рапортї буде невдоволений і тому на вид его веселости так утішив ся, що твердо собі постановив надати Темпльморови перше місце, яке опорожнить ся. Але він забув на ту постанову, бо Едвард в часї, коли іменно опорожнила ся найблизша посада, був саме в довшій дорозї, а пословиця каже: „З очий — з мисли". І та пословиця справдила ся на нім, тим більше, що адмірал мав богато инших річий на голові, не лиш самі аванси підвластних.

Поручник Темпльмор доводив шунером „Антрпрайс" майже два роки і був зовсїм вдоволений, бо мав щасливу вдачу і вів властиво дуже вигідне житє. Пан Відерінґтон був дуже добрий для него і він міг пускати в обіг кільки хотїв векслїв. Тому мав Едвард все досить гроший не лиш для себе, але й для доброго приятеля, коли той потребував. Також не бракувало розривки. Між иншими було для него великою приємностию, що міг по трудах тяжкої служби відвідувати деколи свою любку.

До знакомства обоїх прийшло в такий спосіб. В часї одної своєї прогульки на Антилї подав він поміч одному шпанському кораблеви, котрий віз нового ґубернатора Порторіка з родиною. Він взяв їх на свій корабель і привіз їх безпечно на той остров. За ту прислугу одержав анґлїйский адмірал дуже вічливий лист, котрий кінчив ся невинним желанєм, аби Єго Екселенция прожив тисяч лїт, а Едвард Темпльмор сам одержав запрошенє

на него з лайкою, але він заложив капелюх на голову і пішов. Так замкнено засідане.

Саме в таку невідповідну хвилю прибуває до Риму німецкий канцлер Бетман-Гольвеґ. Не застав вже правительства, наради парляменту відложені на неозначений час, а король кождої хвилі може виїхати до Турину, де лежить тяжко хора его бабка.

Телеґрами доносять, що король покликав на авдиенцию Джолітіого. Однако він мабуть відмовить принятя місиї утвореня кабінету. Після поголосок місию утвореня нового кабінету має обняти міністер маринарки Бертольо, або п. Тітоні. Сонніно підняв би ся того тілько під услівем, коли отримає повновласть розвязати палату послів.

На тоаст царя Николая II., який ми вчера подали, відповів підчас обіду виданого в его честь в Царскім Селї король Петро в сербскім язицї, тими словами: В. Ц. Милости! З глубини серця дякую В. Ц. Милости за сердечне і сьвітле принятє, якого зазнав я в братній Росиї. Єсть оно новим цінним потвердженем сердечних і тісних вузлів сполучаючих могутну славяньску Росию з моєю вітчиною і тої вірної, сильної приязни, котрої память перехована на численних рівно сьвітлих як поважних сторінках історії мого народу. Вслїд за стародавною сербскою традициєю відвідую насамперед побратимчу Росию, в сильній вірі, що привезу звідси до вітчини радістну вість, що вільно нам в самостійнім мирнім розвитку серед прочих независимих балканьских держав покладати надію в могучу приязнь В. Ц. Милости і великої Росиї.

Незабутні слова, в котрих В. Ц. Величество висказали желаня на поводженє і розвиток Сербії, найдуть одушевлений відгомін у всїх сербских серцях. Повний найщирійших і найсердечнійших желань підношу чару на цінне здоровлє В. Ц. В. і їх Ц. М. Александри Теодорівної і Марії Теодорівної, наслїдника престола і цїлого царского дому, як також на славу і величину незміримої Росиї.

По тім тоасті орхестра заграла росийский гимн.

В ґалевім обіді взяли участь крім царя і короля Петра великі князі, Столипин, Ізвольский, Пасич і Миловавович.

Вчера видав в честь короля Петра обід сербский посол в Петербурзї, Попович, в котрім взяли участь король з дружиною, перебуваючі в Петербурзї сербскі достойники і росийскі міністри Столипин, Ізвольский, Коковцев і Сухомлинов.

Новинки.

Львів, дня 24 марта 1910.

— **Санкция пропінацийних законів.** Є. В. Цїсар санкционував проект закона, ухваленого галицким соймом в справі роздїлу річних 2.250.000 корон між 37 міст, котрі в обсягу своїх громад мали виключне право пропінациї по конець 1910 року. — Є. В. Цїсар санкционував ухвалений галицким соймом закон в справі дальших зарядженъ з приводу вигасненя права пропінациї.

— **Учитель млинарства.** На основі уповажненя п. Міністра публичних робіт іменувала краєва Рада шкільна інжинера п. Станислава Малицкого провізоричним вандрівним учителем млинарства на час до кінця 1910 р. Вандрівний учитель млинарства буде після можности обїздати середні і малї млини для удїлюваня поради що до правильних способів поступованя в млинарстві і що до піднесеня уровеня млинарства.

— **Борба зими з весною** завела ся очевидно, бо ледви що весна з повним правом від дня 21 марта задумала розсїсти ся на нашій півкули, як нараз зима зібрала всї сили і вчерашного дня хотїла показати, що таки она ще тут пані. Вчера постуденїло було таки на добре, по небі сунули ся густі хмари а хвилями зачав падати густий снїг як серед зими а криші домів, городи і дерева забілїли ся від него. За хвилю снїг стопив ся але студінь таки не попускала і під вечер зачав знов снїг падати. Нинї зрана білїв ся вже цїлий Львів як серед зими, але коли сонце підняло ся трохи в гору, снїг небавком щез, лишаючи на улицях лиш воду і болото.

Та й з Відня доносять, що там вчера при сильнім вітрі падав обильний снїг, а в декотрих сторонах була навіть досить сильна хуртовина. Вчера вечером пересунула ся понад Краковом буря снїгова, котра тревала дві години. Коли снїг стопив ся, падав студений дощ.

— **Смерть шпигуна.** З Черновець доносять, що в тамошнім вязничнім шпитали помер оногди арештований недавно тому за шпигуньство в користь Росиї урядник видїлу краєвого Йосиф Бендак. В хвили, коли его арештовано, був він вже сильно недужий на туберкули так, що его треба було зараз відставити до шпиталю. Стан недужого погіршав ся з кождим днем а в недїлю дістав ще був вибуху крови. Перед смертию хотїв ще побачити ся з жінкою і дїтьми, на що позволено. На жінцї Бендака, котра заваготїла, зробила смерть чоловіка так велике вражінє, що з обави, щоби она собі смерть не зробила, придано їй окрему дозорницю, котра сидить разом з нею в кели.

— **Невжеж би знов крадіж мішка почтового?** З Тернополя доносять: В недїлю вечером о 7 год. подав на стациї Борки великі кондуктор Худїй з грималївского поїзду до поїзду особового їдучого до Львова почтові посилки почтові, в котрих були: лист вартісний, 9 листів грошевих, 10 звичайних посилок і 17 рекомендованих листів. Посилки ті були в однім мішку, котрий згинув межи Борками а Львовом. Кондуктор Малицкий, котрий віз ті посилки аж до Борок, каже, що віддав їх кондукторови Худїйови, а той каже знов, що вислав їх до Львова. Єсть підозрінє, що посилки ті пропали таки в Борках, де як звістно, вкрадено недавно тому грошевий лист на 2500 К. Кілька листів було адресованих до Опатиї (Аббациї), отже може бути, що й мішок з тими посилками поїхав кудись инде. Вартість вкрадених чи пропавших посилок виносить звиш 10.000 корон.

— **Попав ся.** Оногди приїхав до Львова селянин Захарко Земняк, що вибрав ся був в дорогу до Америки. Коли тут в бюрі Гамбурґ-Америка довідав ся, що брат его не прислав ще єму корабельної карти, постановив вернути домів. На двірци причепив ся до него якийсь Михайло Колюк, а випитавши Земняка о все обіцяв єму зателеграфувати до Америки. В тій цїли взяв від него 40 К. подав нїби то на почтї депешу, а відтак завів Земняка до становища Брата Альберта і щез. Селянинови удало ся остаточно відшукати мантия і прихопити его на ул. Коперника та казав его арештувати. Колюкови відобрано ще 38 К.

— **Підвисшенє кари.** Львівский суд карний засудив був в січни с. р. Мошка Штольцберга, котрий намовивши свою будучу синову і позаривавши всїляких людий на більші суми втїк з нею до Америки, за обманьство на 2 роки вязниці. Против того вироку зголосив прокуратор відклик з причини низького виміру кари, а висший суд підвисшив Штольцбергови кару на 4 роки вязниці.

— **Дрібні вісти.** Оплата почтова за перекази грошеві до Босни і Герцеґовини буде з днем 1-го цьвітня знижена і буде виносити: до 20 К 10 с., звиш 20 до 100 К 20 с., звиш 100 до 300 К 40 с. і т. д.—П. Цецилія Трець згубила на ул. Личаківскій золотий годинник дамский з емалїєю вартости 120 корон. — П. Антонови Здановичеви, кондукторови зелїзни-

відвідати ґубернатора на его острові, кілько разів лиш буде попри него переїздити — запрошенє, яке очивидно могло бути лиш формою чемности, а не конче мусїло брати ся дословно, так само як желаня для адмірала тисячлїтного житя. Лучило ся однако, що іспаньский ґубернатор мав лиш одиноку дочку, велику красавицю. Вправдї та дочка стояла під доглядом опікуючої ся нею женщини і сповідника-монаха, але мимо того Темпльмор зробив саме ту дурницю, що залюбив ся в тій именно дочцї.

Она була справді дуже хороша і як всї дївчата єї вітчини горячої вдачі. Кілька днів спільного перебуваня на шунері, коли „Антрпрайс“ проводила іспаньский корабель до пристани, було досить, аби два горячі серця як Кляри Альфарез і Едварда Темпльмора розпалили ся. Сповідник полишив ся на покладї ушкодженого іспаньского корабля; нї для него нї для опікунки Кляри не можна було найти приміщеня на воєннім кораблі, а дон Фелїкс де Махос де Кобас де Манїлля Альфарез мав аж за богато до роботи з своїм циґаром, як щоби ще стало єму часу на доглядане дочки.

Коли причалили до берега, запрошено Едварда Темпльмора до мешканя ґубернатора. Оно не лежало в місті, лише над хорошим заливом на полудневій стороні острова. Палату в місті призначив ґубернатор на свою канцелярию для полагодженя урядових справ і для торговельних принять; там було за горячо, аби постійно мешкати і ґубернатор проводив там лиш кілька годин денно.

Едвард Темпльмор задержав ся лиш короткий час на острові і одержав при відїздї згаданий вже перше лист до свого адмірала, а від дочки дістав для себе впевнене єї любови і вічної вірности. Коли вернув до фльоти, передав лист адміралови, котрий був дуже вдоволений поведенем свого офіцира.

Скоро отже пізнїйше одержав приказ виїхати на глядане по мори, а то лучило ся, коли не мав иншого занятя, пригадав тодї адміралови, чи не належало би, аби адмірал відповів письменно іспаньскому ґубернаторови і аби він то письмо завіз на Порторіко, бо его дорога веде попри сам остров. Адмірал, узнаючи вагу зносин з заграницею, згодив ся на то і дав єму письмо до ґубернатора.

Друга стріча з молодою сенорітою була, як можна здогадати ся, ще сердечнїйша, хоч того не сказалиб ми про сповідника-монаха і опікунку, котрі вскорі відкрили, що їх молодій панї грозить небезпечність зі сторони молодого анґлїйского поручника маринарки. Молоді мусїли супротив того бути осторожні і Едвард післав своїй дамі довге письмо і дальновид. В письмі поучив єї, що буде як найчастїйше переплывати попри полудневу сторону острова і тодї буде все ждати на знак, який она має єму давати з одного означеного вікна, для впевненя, що пізнала его корабель. На єї знак приїде він все на слїдуючу ніч до берега і стрітить ся з нею в місци, яке вже собі наперед назначили.

Все то було дуже хороше — ішло так добре, що Едвард чотири, або пять разів міг стрітити ся з Клярою незамітно і тодї обоє присягали собі все на ново любов і вірність. Між собою умовили ся, що скоро він буде відкликаний з західно-индийскої фльоти, обоє поберуть ся і вернуть до Европи.

Може декому буде дивно, що адміралови не підпали частї прогульки службового шунера до острова Порторіко, бож Едвард при своїм повороті мусїв віддавати свою записну книгу; але адмірал був вдоволений его поведенем і не мав нїчого против того, аби его поручник виїздив на море, коли не було иншого занятя. Вправдї его записки були віддавані секретареви, але той зшивав їх, печатав і кидав на бік, а нїхто впрочім не думав про те. За те умів Едвард дуже добре розповідати величину про кожду свою прогульку, коли сидїв при обідї в адміральскій каютї. Впрочім щоби то був за комендант корабля, котрий не умів би записувати в службовій книзї всї дані про положенє корабля, ширину і довжину ґеоґрафічну так, щоби на случай потреби той, хто мав записки провірити, на тім не пізнав ся. В тій справі полишає ся командантови все яка така свобода.

(Дальше буде).

чому, вкрадено з касарні кондукторскрі торбу подорожну, в котрій була книжочка каси ощадности на 3.805 корон, ключ кондукторский і урядові друки. — Абрагамови Нуцманови, купцеви з Мостиск вкрадено вчера з мішка на возі стоячого коло костела сьв. Анниі пачку, в котрій було 100 хусток на голову а крім того богато иньших товарів загальноі вартости 116 кор. Злодій розтяв мішок і витягнув ті гроші. — Власти міскі в Чікаґо заказали дамам носити довгі шпильки при капелюхах зі взгляду на публичну безпечність в театрах і на зборах. — Вулькан Етна зачинає насильно вибухати. Лява зачинає виливати ся з кратеру чотирома струями на урожайні поля.

— **Убийство.** В Тарнавици лісній, надвірняньского повіта, арештувала жандармерия і відставила до суду в Надвірній, паробків Івана Палюка, Юрка Адамяка і Юстина Качанюка, котрі побили на смерть господаря Иосифа Крука. Крук підпивши собі звечера, пішов до дому своєі вуйни Скваркової, де виправляв авантури, за що єго викинули за двері. Із злости вирвав він кіл з плота і почав ним валити в двері і вікна. Якраз надійшли на то згадані паробки, котрі мабуть були також запиті, а побачивши напастника, кинули ся на него, при чім Павлюк перший вдарив Крука так сильно колом по голові, що той непритомний впав на землю. Тепер всі три паробки стали збиткувати ся над Круком а побивши єго так, що він ледви ще дихав, поклали єго на порозі хати. Рано застали люди вже лиш трупа перед хатою і дали о тім знати до жандармериі, котра небавком виcлідили злочинців і арештувала.

— **Праматір 350 потомків.** В північній Америці, в місцевости Зенд Гап в державі Кентекі жиє 95-літна пані Джеі Морріс, котра може повеличати ся мабуть найбільшим потомством між жиючими тепер родами, бо пять поколінь, яких она стала ся праматірю, числять разом не менше лиш 530 душ. П. Морріс, коли віддала ся, мала 16 літ і була лиш раз віддана — муж єі помер перед 15 роками. Она мала 15 дітий, з котрих 11 ще жиє; 126 внуків, з котрих жиє ще 79: 391 правнуків, з котрих жиє ще 317 і 48 праправнуків, з котрих жиє ще 44. П. Морріс єсть ще так здорова, що має надію дожити до сто літ і діждати ся ще шестого поколїня.

— **Не зовсім удало ся.** Генрих Оренґер а поправді Гершко Геґер і єго ритуальна жінка Серка чи Сурка Розен, властителї годинникарского склепу при ул. Чарнецкого ч. 3, постановили як найскорше доробити ся майна і винести ся відтак до Америки. Попродали длятого чимскорше всі товари зі склепу понабирані на кредит і ціле урядженє склепове разом з огнетревалою касою, котру також взяли на кредит перед чотирома тиждиями від п. Маркуса Парнеса і Оренґер виїхав оногди з зробленими в той спосіб грішми зі Львова а жінка ще лишила ся, щоби продати урядженє помешканя. В хвили коли Сенрка була вже готова до дороги впала, до помешканя поліция, котру повідомили вірителї і арештувала єї. За Оренґером, котрий мав в дорозі з'їхати ся з жінкою, вислано телеґрами.

Телеґрами.

Берлин 24 марта. З Риму доносять: Візита канцлєра у Папи була вислїдом бажань Бетман-Гольвеґа, котрий хотів особисто віддати честь голові католицкої церкви, котрий має в Німеччині так богато мілїонів вірних. При стрічи канцлєра з сьв. Отцем і кермуючими личностями курії обговорювано очевидно відносини церкви в Німеччині, але до заключеня якої небудь умови не було ніякої причини.

Константинополь 24 марта. Болгарский король ґратулював султанови і міністрови війни, знаменитого ходу вправ войскових. Король і королева взяли участь в церемонії в мечеті Ахмета з нагоди роковин уродин Магомета.

Атини 24 марта. Вчера відбуло ся тут віче в користь зміни закона виборчого. Здає ся однак, що реформа виборча не буде зовсім ухвалена, бо лиґа войскова відступила від того жаданя.

Катанія 24 марта. Лява з Етни пливе з величезною скоростию і дійшла вже до села Сан Лео Рінаті та знищила кілька хат і виноградників. На Етні єсть чинних около 10 кратерів.

Петербург 24 марта. На приказ судиі слїдчого для справ особливої ваги при московскім суді арештовано кн. Волконьского, обжалованого о обманьство.

Петербург 24 марта. Серед послів запанувало невдоволенє, що вибраний на президента думи Гучков не зрік ся участи в партиі октябристів, проти принятого звичаю, що президент повинен бути безпартийний. — „Русск. Знамя" потверджує, що Хомяков одержав лист від Столипіна жадаючий, щоби перепросив міністра Шварца за подію в думі. Ходить чутка, що Хомяков має зложити також і мандат посольский.

Курс львівский.

Дня 23-го марта 1910.	Платять К с	Жадають К с.
I. Акциі за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	689·—	699·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	428·—	—·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Ясн	566·—	576·—
Акциі фабр. Лининьского в Сяноку	450·—	500·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5 прц. преміов.	109·70	110.40
Банку гіпотечного $4^{1}/_{2}$ прц.	99·10	99·80
$4^{1}/_{2}$% листи заст. Банку краєв.	100·—	100·70
4% листи застав. Банку краєв.	94·—	94·70
Листи застав. Тов. кред. 4 прц.	96·—	—·—
„ „ 4% льос в $41^{1}/_{2}$ літ.	96·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	93·50	94·20
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні галицкі	97·60	98·30
Облиґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4^{1}/_{2}$%	99·70	100·40
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 К.	93·20	93·90
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 К.	93·80	94·80
„ м. Львова 4% по 200 К.	93·—	93·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	122.—	132·—
Австрийскі черв. хреста	65·50	69·50
Угорскі черв. хреста	41·—	45·—
Італїян. черв. хр. 25 фр.	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 К.	72·—	78·—
Базиліка 10 К	28·50	32·50
Йошіф 4 К	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр.	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·36	11·48
Рубель паперовий	2·50	2·53
100 марок німецких	17·80	118·72
Долар американьский	4·80	5·—

Курс віденский

— Рух поїздів зелїзничих —

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2^{50}**, 5·50, 7·25, **8^{55}**, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, **8^{40}**, 9^{50}.
*) З Тарнова.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2^{15}**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12^{20}**, 5^{45}*), 8·05, 10·20*), **2^{05}**, 5·53, **6^{40}**, 9^{30}.
*) Із Станиславова, *) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11^{00}.
З Самбора: 8, 9·57, 2, 9^{00}.
З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50
З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче":

З Підволочиск: 7·01, **11·40**, **2**, 6·15, 10^{12}.
З Підгаєць: 10·54, 7·26*), 9·44, 6·29*), 11·55*)
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків":

З Підгаєць: 10·38, 7·10*) 9·28, 6·13*), 11·39*)
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 8·15, 8^{20}.
„ 1/6 до 30/9 3·27, 9^{35}.
„ 2/7 до 30/9 5·30.
в недїлї і р. к. сьвята: від 1/5 до 31/5 3·27, 9^{35}.
З Янова:
що дня: від 1/5 до 30/9 1·15, 9^{25},
в недїлї і р. к. сьвята: від 2/5 до 12/9 10·10.
З Щирця: в недїлї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10·15.
З Любіня: в недїлї і р. к. сьвята від 16/5 до 22/9 11^{45}.
З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12^{45}**, 3^{50}, **8^{25}**, 8·40, **2^{45}**, 3·30*), 6^{12}, **7**, 7·35, 11^{15}.
*) до Ряшева.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8^{00}, 11^{10}.
До Черновець: **2^{50}**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*), 6^{00}*), 10^{38}.
*) до Станиславова, *) до Коломиї.
До Стрия: 7·30, 1·45, 6^{55}, 11·25.
До Самбора: 6, 9·05, 3·40, 10·45.
До Сокаля: 6·14, 11.05, 7^{10}, 11^{35}*)
*) до Рави руск. (лиш в недїлї).
До Яворова: 8·20, 6^{30}.

З „Підзамча":

До Підволочиск: 6.35, 11, **2·31**, 8^{39}, 11^{32}.
До Підгаєць: 5·35*), 6·12, 1·30*), 6^{30}, 10·35*)
*) до Винник.

З „Львів-Личаків":

До Підгаєць: 5·53*), 6·32, 1·49*), 6·50, 10·54*).
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.
„ 1/6 до 30/9 2·30, 8^{34}.
„ 1/7 до 31/8 5·50.
в недїлї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, 8^{34}
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9·—.
До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·35
в недїлї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35
До Щирця: в недїлї і р. к. сьвята від 30/7 до 12/9 10·35.
До Любіня: в недїлї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 2·15.
До Винник що дня 5^{30}.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).